

№ 1 2016



UTBLICK



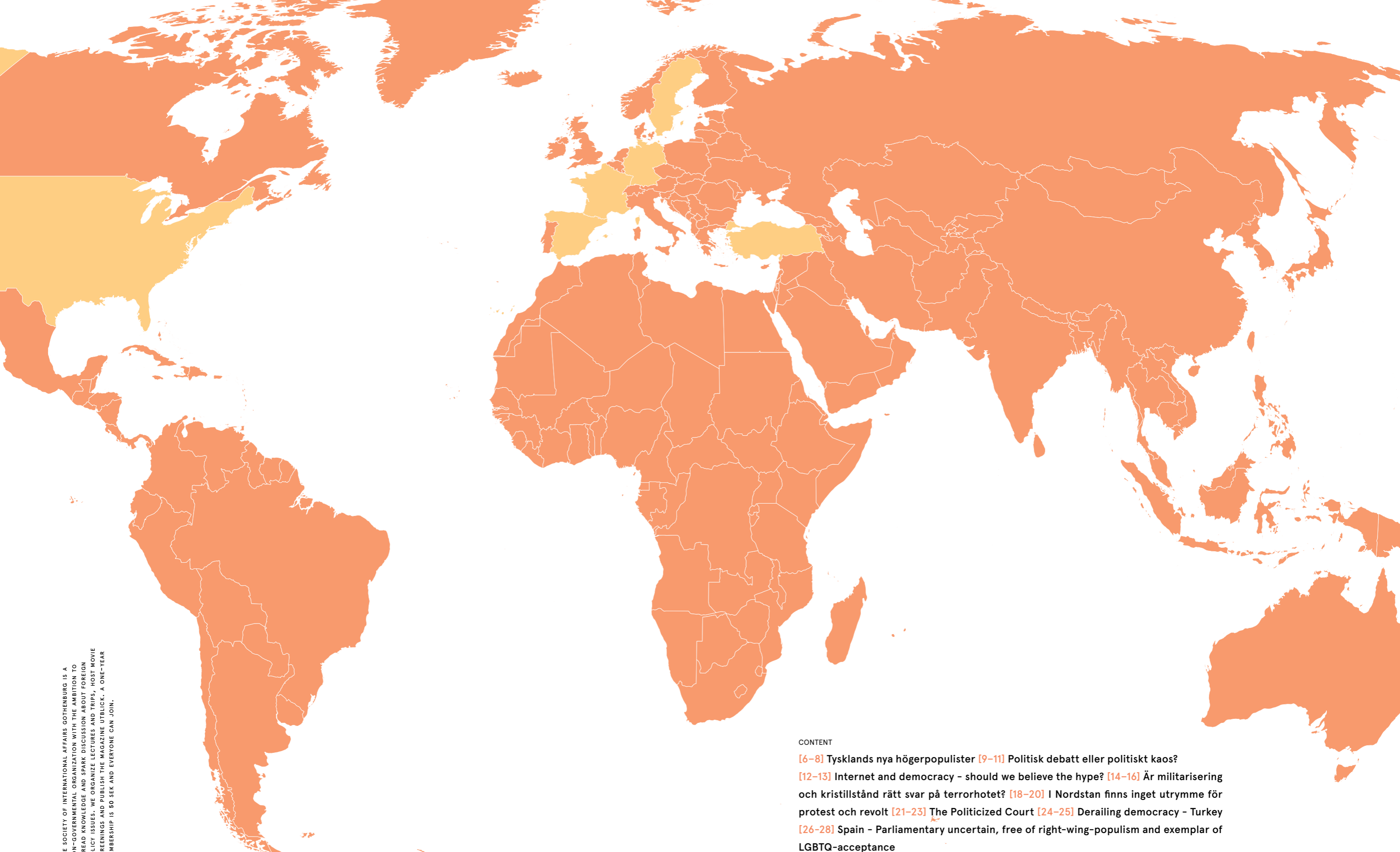
A MAGAZINE ABOUT FOREIGN POLICY ISSUES

DEMOCRACY

- OUT OF FASHION?



Utrikespolitiska
föreningen
Göteborg



THE SOCIETY OF INTERNATIONAL AFFAIRS GOTHENBURG IS A NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATION WITH THE AMBITION TO SPREAD KNOWLEDGE AND SPARK DISCUSSION ABOUT FOREIGN POLICY ISSUES. WE ORGANIZE LECTURES AND TRIPS, HOST MOVIE SCREENINGS AND PUBLISH THE MAGAZINE UTBLICK. A ONE-YEAR MEMBERSHIP IS 50 SEK AND EVERYONE CAN JOIN.

CONTENT

[6-8] Tysklands nya högerpopulister [9-11] Politisk debatt eller politiskt kaos? [12-13] Internet and democracy - should we believe the hype? [14-16] Är militarisering och kristillstånd rätt svar på terrorhotet? [18-20] I Nordstan finns inget utrymme för protest och revolt [21-23] The Politicized Court [24-25] Derailing democracy - Turkey [26-28] Spain - Parliamentary uncertain, free of right-wing-populism and exemplar of LGBTQ-acceptance



Letter from the Editors



Democracy is often spoken of as the best form of governance that exists. While this may be true, democracy is by no means a flawless alternative. We've seen time, and time again, how democratic countries fall into ruin as a result of the people's right to determine the form of state. The same people who are supposedly guided by egoistic incentives and discontent. It happened in Germany in the 1920s and 30s and it's happening again all across the democratic world. On the other hand, no constitution has ever proven as successful in so many instances as democracy has, begging the question 'is there even a better alternative, or is democracy the best we're ever going to have?' "Democracy – Out of Fashion?" offers a series of diverse analyses of countries where democracy is being challenged or is inefficient, as well as discussions regarding the very idea of what democracy is.

This is our first issue as Editors-in-Chief, and we are convinced that this will be another great year for 'Utblick', and that we will be able to continue to develop the magazine from where Emil Zawadzki and Frida Nilsson left off. The coming year has all the ingredients to become a highly interesting political year, and we hope that you want to follow it with us.

Editors-in-Chief

Mikael Hemlin & Sara Lindström

Tysklands nya högerpopulister

Text: Anna Lindvall

Dagen efter Tysklands egna "supersöndag" med tre delstatsval, blickade landets medborgare ut mot ett nytt politiskt landskap. Valets nykomling Alternativ för Tyskland hade överträffat alla opinionsmätningar. Är detta parti nu en politisk kraft att räkna med?

Söndagen den 13 mars gick Tyskland till delstatsval i Baden-Württemberg, Rheinland-Pfalz och Sachsen-Anhalt, tre betydelsefulla delstater i södra och östra Tyskland som tillsammans omfattar nästan 17 miljoner människor. Resultatet blev en omritning av den politiska spelplanen, med åtminstone tre segrare. De sittande presidenterna i Baden-Württemberg respektive Rheinland-Pfalz, Winfried Kretschmann, från de Gröna och socialdemokratiska Malu Dreyer, vann båda ökat regionalt stöd för sina partier. Nykomlingen Alternativ för Tyskland (AfD) och partiets frontperson Frauke Petrys väljarstöd gick från obetydligt i förra valet till tvåsiffrigt i det aktuella. I den östtyska delstaten Sachsen-Anhalt lades var fjärde röst på nykomlingarna. Det innebar också att partiets mandat i delstatsparlamenten mer än fördubblades, och 67 nya företrädare ska nu utses för att driva partiets linje.

Kristdemokratisk Union (CDU) och Socialdemokraterna (SPD), de bägge regeringspartierna, uppvisade generellt sett katastrofresultat båda två.

Nationalencyklopedin beskriver AfD som ett "tyskt flyktingfientligt och euroskeptiskt politiskt parti", men denna korta fras kan knappast skildra partiets mångfasetterade bakgrund. Medan Sverigedemokraterna sedan grundandet 1988 har fokuserat på invandringsfrågor, har AfD en helt annan historia. AfD bildades 2013 utifrån ett medborgarinitiativ som samlades kring kritik mot euron och mot EU:s räddningspaket. Det bedömdes från början vara ett missnöjesparti som det inte togs särskild notis om, men överraskade samma år med ett oväntat stort väljarstöd i det nationella valet. De missade inträdet till parlamentet med en ytterst knapp marginal. 2014 fick partiet drygt sju procent av rösterna i valet till Europaparlamentet och från partitoppen tog Bernd Lucke och Beatrix von Storch plats - två personer som visade partiets ursprungliga bredd. Lucke beskrevs som en liberal euroskeptiker, medan von Storch tycks försvara konservativa traditionella värden: "Som AfD:s EU-ledamot har hon drivit kampen mot gender-mainstreaming", enligt

tidskriften der Spiegel som i sitt februarinummer gjorde en stor kartläggning av partiet.

På partiets hemsida beskrivs deras politiska huvudlinje, att Tyskland ska införa ett asylstopp, att landsgränsen "omedelbart ska säkras" och stängas för invandring. Tyskland bör dessutom träda ut ur eurosamarbetet och införa direktdemokrati enligt schweizisk modell. Genom att kreditinstitut och politiker får mindre makt ska "det tyska folket" få mer. Deras EU-politik är oerhört lik den brittiska Brexit-retoriken - den nationella suveräniteten måste förstärkas, EU måste bygga bort sin brysselbyråkrati. Enligt den tyska forskningsgruppen Wahlen tolkas AfD numer som en symbol för den frustration över samhällsutvecklingen som upplevs av många tyskar.

Förutom en genomgående pessimistisk syn på landets ekonomiska utveckling är inte anhängarna en särskilt homogen grupp. Partiet lockar framförallt tidigare icke-röstare, men även besvikna och välbärgade kristdemokrater i väst och anhängare från Pegidas protestmarscher "mot allt och alla", enligt der Spiegels beskrivning, i östtyska Dresden. I östra Tyskland verkar även die Linke, vänsterpartiet med rötter i DDR, ha tappat väljare till

nykomlingarna. Motiven till att välja AfD ser enligt forskningsgruppen Wahlen därmed olika ut: för de östtyska AfD-anshängarna handlar det framförallt om att göra "motstånd mot den etablerade politiken", där oppositionspartiet die Linke sedan länge räknas som en del av det.

När Frauke Petry tog över som partiledare i somras splittrades partiet med följderna att den mer liberalt sinnade Bernd Lucke valde att hoppa av. Fokus riktas nu alltmer mot invandringsfrågor. Enligt der Spiegels reportage skyller Frauke Petry "allt som har gått snett i Tyskland" på Merkel, på flyktingarna och på EU. Trots splittringar och skandaler har de ändå växt stadigt under åren, en utveckling som inte tycks stanna av. Snarare har de i Angela Merkel funnit en gemensam motståndare, vilket tycks ge partiet ytterligare vind i seglen.

Flyktingkrisen har dominerat tysk media sedan sommaren 2015 och frågan tycks ha polariserat den tyska befolkningen. Delstatsvalet kunde därför även tolkas som en massiv folkomröstning om Merkels flyktingpolitik, vilket visades i dagspressens kommentarer dagarna före valet. AfD lyckades "kanalisera de starkt känsloladdade motståndarna till Merkels flyktingpolitik", enligt en analys av

“Det bedömdes från starten vara ett missnöjesparti som det inte togs särskild notis om, men överraskade samma år med ett oväntat stort väljarstöd i det nationella valet”

“Deras tvåsiffriga valresultat gör dem till en proteströst som inte kan ignoreras”

Wahlen i valets efterdyningar. Horst Seehofer sade samma dag att Merkels kurs i flyktingfrågan “är ensamt skyldig till AfD:s framgångar”. Valresultatet är dock långt ifrån entydigt - de andra stora vinnarna - de Grönas Winfried Kretschmann och den socialdemokratiska Malu Dreyer - har under året ställt sig bakom Merkel i flyktingkrisen. Resultaten visar därmed Tysklands komplexitet och mångfald - de regionala skillnaderna är stora och personröstning är viktigt. Ledarnas personliga popularitet är delvis orsaken till dessa framgångar.

Der Spiegels reportage betonar också att AfD visar upp många analogier med resten av Europas populistiska partier. De tyska partiernas strategier för att hålla tillbaka AfD påminner om Sverige för tio år sedan när SD gjorde sitt inträde i rikspolitiken. Strategierna går ut på att antingen ignorera dem eller vägra samarbete - tyska socialdemokratiska och gröna politiker försökte inför valet att i så stor utsträckning som möjligt vägra delta i tv-debatter där AfD medverkade.

Frågan är slutligen hur partiets framgång ska tolkas. Deras tvåsiffriga valresultat gör dem till en proteströst som inte kan ignoreras, dock måste de

nu bevisa vad de går för när det handlar om att omsätta sina idéer i handling. Risken finns att AfD:s framgång kommer normalisera en högerpopulistisk retorik och “göra främlingsfientligheten alltmer rumsren”, för att återigen citera der Spiegel. AfD profiterar sannolikt på den främlingsfientliga och högerpopulistiska våg som sveper genom Europa, en våg som inte visar någon tendens att ebba ut inom den närmsta framtiden. AfD måste tas på allvar, men deras framgång kan inte anses mer oroväckande än den som andra högerpopulistiska partier redan skördar sedan länge runtom i Europa. ■

Tysklands supersöndag – Valresultat AfD

Baden-Württemberg: 15,1 %

Rheinland-Pfalz: 12,3 %

Sachsen-Anhalt: 24,2 %

Politisk debatt eller politiskt kaos?

Text: Mikael Hemlin

Människor är olika på många sätt. Etnicitet, kön, social klass, kultur, personliga erfarenheter och uppfostran är bara några av de aspekter som spelar in i skapandet av en människas personlighet. Men mitt i denna mångfald finns en egenhet som är lika djupt rotad oavsett om man är inbiten baptist, progressiv bohem, fotbollshuligan eller statsminister: strävan efter samhörighet och identitet. Med detta följer att människan är formbar, och att hon oundvikligen definieras av sin omgivning. I den akademiska världen kallas processen för socialisation, och är ett grundantagande för socialkonstruktivistiska teoretiker. Människor tenderar att agera, och bygga sina uppfattningar efter vad som kommer att accepteras av omgivningen. Detta leder till att sociala grupper homogeniseras både normativt och politiskt - det uppstår en unipolaritet där avsaknaden av intern politisk debatt leder till att de befintliga ståndpunkterna aldrig egentligen

ifrågasätts eller utmanas, utan istället polariseras. Sedan demokratins uppkomst har socialisation gått på gång spridits från gräsrots- till statsnivå - befolkningen har makt att kollektivt bestämma hur staten bör agera. Processen, låt oss kalla den storskalig socialisation, har av denna anledning varit orsaken till flera stora konflikter under 1900-talet, och även hittills under 2000-talet.

Människor utvecklar alltså sina politiska åsikter efter vad omgivningen anser vara korrekt. I mer eller mindre varje social grupp finns en uppsättning åsikter som utgör en så kallad metaberättelse, det vill säga en form av obestridd sanning. Åsiktsuppsättningarna är förstås mycket olika beroende på vilken social grupp det gäller, och somliga metaberättelser är farligare än andra. Hur som helst är utvecklingsprocessen, enligt min mening, väsentligen densamma.

Under årens lopp har fenomenet orsakat

stora mängder mänskligt lidande. Samtida exempel är USA:s interna åsiktpolarisering efter den 11 september 2001, och den islamofobi som i dagsläget slår rot runtom i Europa.

Låt oss börja med USA. För mig som 90-talist, känns den utbredda misstänksamheten mot muslimer så given att det är lätt att glömma hur det var innan terrorattentaten mot World Trade Center. För USA, som egentligen bara attackerats på liknande skala en gång tidigare (Pearl Harbor 1941), utlöstes en känsla av osäkerhet som var ny för amerikanerna. Symboliken och metoden födde stark misstro mot hela den muslimska kulturen, och George W. Bush gjorde sitt yttersta för att underblåsa stämningen – det var

direkt fel att försöka mildra fiendebilden av Mellanöstern. Det gick så långt att USA invaderade Irak trots att FN:s säkerhetsråd röstade emot förslaget. Följderna blev att till och med USA-vänliga västeuropeiska nationer började se amerikanerna som ett hot mot världsfreden. USA, i sin tur, fnös åt anklagelserna, kallade dem *anti-amerikanska*, och utvecklingen fortgick. Med facit i hand kan man konstatera att relationen mellan USA och Mellanöstern år 2009, vid Obamas tillträde, var mer infekterad än någonsin, och att Osama Bin-Ladin fortfarande var i livet medan hundratusentals civila var döda i hans ställe.

De sporadiska terrorattackerna runt om i Västvärlden lämnade inte Europa politiskt oberört. Den globala finanskrisen år 2008 blev sedan en katalysator som antände missnöjet, vilket nu har lett till att nynazism, ultranationalism, fascism, anti-islamism och kvinnohat frodas på hela kontinenten. Både Ungern och Polen balanserar nu på klippkanten: press- och

yttrandefrihet äret minne blott, och en liten knuff är allt som behövs för att de ska falla hela vägen. Nederländerna, Danmark, Frankrike, Belgien och Grekland med flera verkar ha valt en liknande väg, vars slutdestination inte kan vara annan än bedrävelse.

Man behöver bara skrapa på ytan för att upptäcka liknande åsiktsbildningsprocesser i dagens Sverige. Det mest uppenbara exemplet är Sverigedemokraternas framgångar på senare år, men åsiktpolariseringen på motsatt sida är icke att förglömma.

Sverigedemokraterna nådde över fyraprocentsspärren i riksdagsvalet 2010, trots att partiets grundare har sina rötter i bland annat

Bevara Sverige Svenskt och Nysvenska rörelsen. Det var alltså ingen välbevarad hemlighet att partiets bakgrund var besudlad av nazism, fascism och nationalism. Idag är partiet på god väg att ersätta Moderaterna som

Sveriges näst största parti – det når alltså över tjugo procent i opinionen. Detta beror förhoppningsvis inte på att en femtedel av alla svenskar är nazister, fascister eller nationalist, utan snarare på att sådana åsikter utgör metabärätelser inom vissa stora sociala grupper. Inom dessa grupper är Sverigedemokraterna ”de enda som vågar stå upp mot de politiskt korrekta”, och ”de som rör om i grytan”. Inom dessa grupper accepteras inte åsikter som avviker från normer, och det leder till politisk homogenitet, vilket i sin tur orsakar polarisering. Vad dessa personer inte kommer underfund med är att de har fallit offer för precis samma psykologiska process som sina antagonister, det vill säga de som står på andra sidan av det politiska spektrumet.

**“Det gick så långt
att USA invaderade Irak
trots att FN:s säkerhetsråd
röstade emot förslaget”**

Åsiktsbildningen på motsatta sidan grundar sig i vad som missvisande har kallats feminism, trots att det som förespråkas ligger långt ifrån traditionella feministiska idéer. Istället för jämställdhet mellan könen ligger fokus på någon form av historiskt maktkapital, där det tusentals år gamla patriarkatet gör att det nu är kvinnors tur att gynnas – det handlar alltså inte om att balansera vågen. Man gör dessutom sitt yttersta för att sudda ut distinktionen mellan kvinnligt och manligt. Försöken har blivit så tappra att man ofta åstadkommer precis vad man påstår sig försöka undvika från början – att könskvoter och könsbaserade generaliseringar skulle vara det rätta verktyget för att utrota könsgrundade motsättningar är aningen motsägelsefullt. Därtill omtalas Valerie Solanas *SCUM-Manifest (Society for Cutting Up Men)* som tänkvärd och intressant, trots att Solanas uttryckligen beskriver det manliga könet som en biologisk katastrof som bör neutraliseras. Boken och dess argument förmildras ofta av påståenden om att den inte ska tolkas bokstavligt. Enligt min mening är det oväsentligt hur boken ”ska” tolkas. Avhumanisering och rasism hör inte hemma i ett demokratiskt samhälle, oavsett vilken grupp hatet riktas mot.

Samtliga nämnda fall har sin förankring i socialkonstruktivismens beskrivning av politisk identitet som ett resultat av människors strävan efter att passa in och undvika konfrontation



**“Avhumanisering och
rasism hör inte hemma i
ett demokratiskt samhälle,
oavsett vilken grupp hatet
riktas mot”**

Illustration: Oscar Andersson

och utfrysning. Politiskt homogena grupper tenderar att driva längre och längre åt ett håll, eftersom de aldrig hör samman någon med andra åsikter än deras egna. Samtliga exempel betonar farorna med att reflektionslöst anta politiska åsikter, och villkorlöst låta sig formas av omgivningen. Det finns många homogena sociala grupper, och alla tror att de har funnit den universella sanningen.

Tyvärr finns ingen universell sanning. Men hon som beaktar olika opinionsbildningar, som kan ställa sig utanför, betrakta och skapa sig en uppfattning utifrån alla de olika hörnen, har en god möjlighet att skapa sig en mångsidig och sund uppfattning av världen och samhället. ■

Internet and democracy

– should we believe the hype?

Text: Anna Kuzmina

During the 1990's, the Internet started gaining ground in the public sphere. The process by which the Internet became an indispensable part of Western life had started. It seemed to offer limitless possibilities, and prophecies of its positive effects were made. Not only was the Internet going to cut business costs and raise GDP, it was also going to transform democracy in unprecedented ways. People would become more politically aware, governments would become more transparent, autocracies would fall and direct democracy would see the light of day. Today, the Internet penetration rate is about to reach 50% worldwide, 100% in several countries, and it is due time to investigate the claims made about the democratic powers of the web. What were the hopes and have they been materialized, or is it still too early to say? Twenty-seven years after the start of the World Wide Web – should we believe the hype? The possible democratic qualities of the Internet can be approached from three perspectives.

Firstly, the Internet was thought to give people a new arena in which to discuss problems and organize political action. Social media forums and platforms are often free to use (if you don't count your metadata as payment) and gives each user the same possibilities regardless of background. Anyone with an account can engage in debates, and share information

about what's happening near them. The Arab Spring has on several occasions been the subject of studies regarding social media and its effects on democratization, but the extent to which social media mattered in the case has been questioned. Some experts claim that social media was crucial in allowing people to share their views and discuss and thus raising political awareness. Others point to the differences in Internet penetration rates in the countries involved in the Arab Spring and that higher penetration rates did not lead to bigger protests. Moreover, some claim that tensions in the countries were already high, meaning that social media were at best a catalyst. This means that as far as discussions and organization goes, the jury hasn't reached a verdict on whether social media played a decisive role or not.

A second factor often brought up regarding the web and democracy is that the Internet is the world's biggest library. As there is a clear correlation between democracy and education, self-education and cost reduction in education clearly has democratic potential. The more people get access to free information, the more they will be able to question and interact to change their societies. When it comes to the information part, both information and formal education are now much more accessible. Demand for online education has risen in many countries and more and

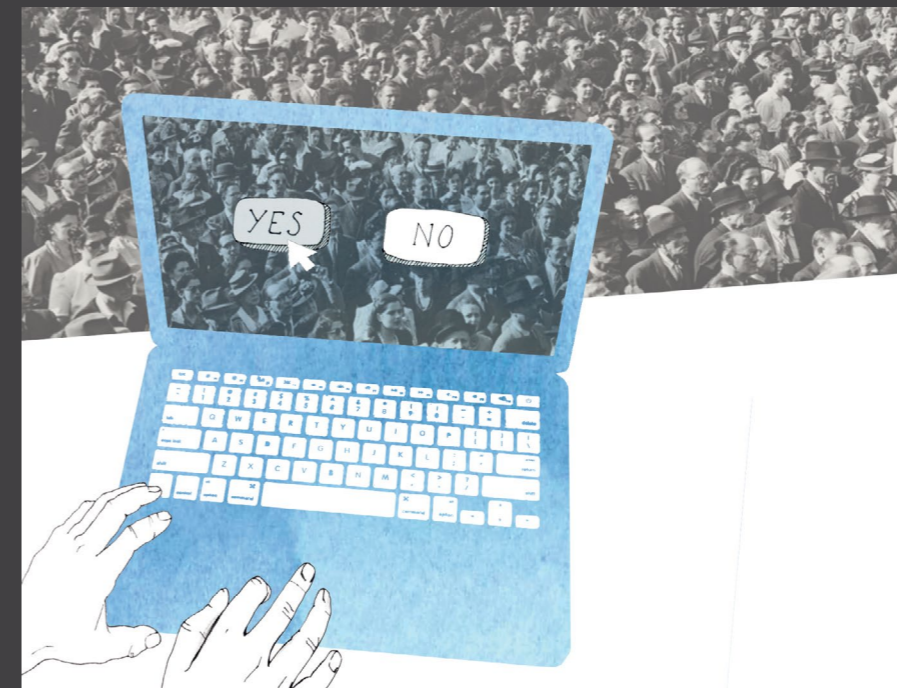


Illustration: Filippa Andersson

more universities are offering free online courses, meaning that more people are receiving an education. But has it brought with it increased democratization or increased the quality of democracy worldwide? Although more people are educated now than ever, at the time of writing this article, no clear evidence was found that this factor alone has increased the rate of democratization worldwide or the quality of democracies.

Thirdly, through digitalization, the Internet was said to bring an unprecedented opportunity to scrutinize governments and work with accountability and direct democracy. Through the digitalization of different aspects of government work, today called e-governance, the tools for transparency are changing. On one side governments can share information about their work, giving people more insight into their activities, and on the other hand people with the right skills can forcibly access this information through leaks and hacking. This has been taken up by Transparency International during their Hackathons, which encourage hackers around the world to come up with ways to increase transparency and fight corruption by

using digital technology. Studies also show that e-governance has a clear positive impact on reducing corruption, and thus potentially increasing the quality of democracies. An additional aspect with regards to e-governance is its potential for implementing direct democracy. Although no indisputable signs have been seen that direct democracy would be replacing representative democracy as a way of governing a state, initiatives that aim to increase the say of the people between elections have been implemented. An example is the European Citizens Initiative, in which people can persuade the

European Commission to consider a piece of legislation if it gets more than one million signatures, and which unequivocally depends on the Internet in order to be possible. In this regard, the Internet in general, and digitalization in particular, definitely contribute to a more democratic world.

To summarize, the Internet was prophesized to engage people in discussion and coordination, provide knowledge and information, create the possibility to scrutinize and investigate governments, and empower people with legislative action. Yet it is known that potential is not always realized, so how is the Internet faring when it comes to democracy? Based on the summary given above – fairly well, but shaky. While being a great tool for scrutinizing governments and increasing public participation in decision-making, it is currently not indispensable when it comes to organizing and raising political awareness, and in the realm of education it definitely opens up opportunities, but as of yet those are not clearly connected to increased political participation. Therefore, the conclusion is that, all in all, it is too early to tell, but that the overall picture is looking pretty good. ■

Är militarisering och kristillstånd rätt svar på terrorhotet?

Text: Samuel Horgby

Mycket kort efter terrorattackerna i Paris den 13:e november förra året utlystes kristillstånd i hela Frankrike. Detta innebär att politiska demonstrationer helt har förbjudits och att polis- och militärmakt har möjlighet att anhålla och förhöra personer, samt utföra husrannsakan på betydligt lösare grunder än tidigare. De franska undantagslagarna är en del av den militarisering av polismakten som får allt större fäste i västvärlden och som i första hand drabbar samhällets svagaste.

Det franska *kristillståndet* är en lag från som tillkom 1955, under Algeriets självständighetskrig. Sedan dess instiftande har den, förutom efter terrorattackerna i november, bara använts tre gånger; under Algerietkriget, till och från under konflikten som pågick mellan 1954-1962; i Nya Kaledonien, en fransk ö i Stilla havet, under självständighetsrörelsens mest intensiva år 1984 (Nya Kaledonien är fortfarande ett franskt departement); samt under revolterna i storstadsförorterna 2005. Efter attackerna mot Charlie Hebdo utlystes inget krigstillstånd.

Det rådande kristillståndet (*état d'urgence*) är den mildaste versionen av tre separata undantagslagar som alla instiftades under 1950-talet. Det finns också en lag som möjliggör för presidenten

att få *exceptionell makt* (*pouvoirs exceptionnels*) efter att ha samrått med premiärministern och ordförande för parlamentets kamrar samt konstitutionsdomstolens ordförande. Vid dessas samtycke får presidenten stora befogenheter att på egen hand styra landet. Det franska uppslagsverket Universalis beskriver det som att "presidenten, vid behov, har rätt till att utöva tillfällig diktatur." Dessa presidentmakter har bara använts en gång, när franska militärer i Algeriet i början på 1960-talet hotade att ta makten genom en militärkupp, och då bara under ett par dagar. Utöver dessa två undantagstillstånd existerar ett *belägringstillstånd* (*état de siège*) som ger armén kraftigt ökade befogenheter men som i princip bara kan infalla under krig och som hittills aldrig har använts.

Låt oss börja med att konstatera att bara sex av 558 parlamentsledamöter röstade mot förslaget att införa kristillståndet. Lagen är tidsbestämd till att gälla tre månader, men i mitten på februari röstade parlamentet, återigen med stor majoritet, för att förlänga den ytterligare tre månader.

Den mest uppenbara påföljden av lagen är troligen protestförbudet som blev världsaktuellt i samband med klimatmötet COP21, men som alltså råder. En annan stor förändring är att



polisens befogenheter till husrannsakan har ökat. Kristillståndet möjliggör för så kallade "administrativa" husrannsakan som får utföras när som helst och utan krav på domstolsbeslut. Under de tre första nätterna efter terrorattackerna i november utfördes nästan 400 sådana husrannsakan. Dessutom har hundratals fransmän placerats i husarrest sedan attentaten i november, klassade som "hot mot den allmänna säkerheten", och har tvingats att flera gånger om dagen rapportera sig till en polisstation. Totalt har över 3000 hem, moskéer, restauranger och kontor, av vilka en stor majoritet ägs av muslimer, genomsökts efter attackerna. I de allra flesta fall har ingenting misstänkt hittats.

Senast då kristillstånd utlystes var under de upplopp som skakade alla stora franska städernas förorter, men som var mest omfattande i förorterna till Paris. Då var undantagstillstånden en förutsättning för att nära 3000 förortsungdomar kunde anhållas. Även under det undantagstillstånd som råder idag har en stor del av alla gripanden och husrannsakan skett i storstadsförorterna.

Jag drar paralleller mellan dessa två händelser. Samma grupp av ungdomar – ofta med nordafrikanskt ursprung – faller offer för såväl det kristillstånd som idag råder som det som instiftades under förortsupploppen 2005.

Undantagstillstånd eller kristillstånd står inskrivet i många länders grundlagar och ofta är deras funktion mycket lik det franska undantagstillståndets. I USA antogs state of emergency efter att den afroamerikanska befolkningen gjorde upplopp i Baltimore. Detta gjorde det möjligt att sätta in militära styrkor för att stävja upproret

”Totalt har över 3000 hem, moskéer, restauranger och kontor, av vilka en stor majoritet ägs av muslimer, genomsökts efter attackerna. I de allra flesta fall har ingenting misstänkt hittats”

“Amerikansk forskning har visat att militariseringen av polismakten har lett till ökad polisbrutalitet”

– dessutom fick man lagligt stöd för att införa nattligt utgångsförbud. Den stora skillnaden är att i Baltimore infördes undantagstillståndet lokalt, i Frankrike råder det nationellt.

Det franska undantagstillståndet kan sättas i perspektiv till en omfattande militarisering av polisstyrkorna i västvärlden. Redan innan terrorrattackerna i Paris var patrullerande militärer ett vanligt inslag i stadsbilden i västeuropeiska länder som Frankrike och Belgien, en närvaro som givetvis ökat efter attackerna. I USA har polisen (bland annat i samband med upploppen i Ferguson) marscherat i takt med kulsprutor i händerna och patrullerat i militärjeepar. Enligt Glenn Greenwald på nättidningen The Intercept har amerikansk polis inspirerats av arméns sätt att hantera hot i Afghanistan och Irak.

Amerikansk forskning har visat att militariseringen av polismakten har lett till ökad polisbrutalitet. En “krigsmentalitet” har i högre grad än tidigare gjort att polismännen ser befolkningen, som det är tänkt att de ska skydda, som sina fiender. Likt hur Frankrikes undantagslagar främst har drabbat de med invandrarbakgrund i storstädernas förorter är det i första hand afroamerikaner som stått i skottgluggen för den amerikanska polisens krigstaktiker.

I sommar kommer fotbolls-EM – som bedöms vara ett mål för terrorism – att spelas i Frankrike

och att undantagstillståndet förlängs för att gälla under evenemanget verkar troligt.

Kan det vara så att ett kristillstånd och säkerhetsmedvetenhet ytterligare alienerar de grupper som är “säkerhetshotet”? Eller väger fördelarna som en stark exekutiv makt upp nackdelarna? Trots att det i Sverige inte finns någonting som motsvarar det franska undantagstillståndet så har terrorhotet ansetts vara förhöjt efter attackerna i Paris (det sänktes nyligen tillbaka till samma nivå som innan attackerna) även här. Detta har inneburit ökad polisiär närvaro i städerna och polismed tyngre beväpning.

Visst är det tryggare med kontroller och en stark polismakt, men vi borde kanske fråga oss om det verkligen är vad vi vill. Kristillståndets mycket stora polisbefogenheter möjliggörs visserligen av Frankrikes konstitution, men bör ses i ljuset av en världsomfattande utveckling i vilken Sverige inte är ett undantag. Polisens militarisering och införandet av det franska undantagstillståndet slår tydligt asymmetriskt. Visst är ett av statens absolut viktigaste ansvar medborgarnas säkerhet, men när det innebär att oskyldiga människor riskerar att utsättas för den förnedring som en husranssakan innebär och hela samhället drabbas av utgångsförbudets frihetskränkning bör vi fråga oss om vad vi gör inte är kontraproduktivt. ■

Welcome to UF lectures!

Föreläsningar utgör en central del av UFs verksamhet och syftar till att skapa intresse för och sprida kunskaper om aktuella utrikespolitiska frågor. Våra föreläsningar är öppna för såväl studenter som den breda allmänheten och berör många olika ämnesområden, från Sveriges utrikes- och inrikespolitiska angelägenheter till globala frågor. Vi har genom åren haft nöjet att bjuda in framstående akademiker, politiker, journalister, författare och en rad andra sakkunniga som har delat med sig av sina erfarenheter och kunskaper till våra medlemmar. Några kända politiska profiler som har föreläst hos oss är Carl Bildt, Margot Wahlström, Gudrun Schyman, Jan Eliasson, Cecilia Malmström, Björn von Sydow, Jan Björklund, Jonas Sjöstedt.

Lectures constitute a central part of the activities of The Society of International Affairs. The lecture committee aims to create interest for and spread knowledge about current foreign policy issues by arranging single-speaker lectures, debates and panel discussions. Our lectures touch upon a number of subject areas, from Swedish domestic and foreign policy to issues of global relevance. Throughout the years we have had the pleasure to invite a number of prominent academics, politicians, journalists, writers and other pundits who have shared their knowledge and experiences with our members. Some of the high-profile politicians who have held lectures for The Society of International Affairs include former Minister of Foreign Affairs, Carl Bildt, European Commissioner for Trade, Cecilia Malmström and Deputy Secretary-General of the United Nations, Jan Eliasson.



Illustration: Elin Hesselstrand

I Nordstan finns inget utrymme för protest och revolt

Text: Oskar Simann

Lokalpolitiker säljer Bollnäs enda torg för en galleria som aldrig blir av. Kvar står invånarna med en tom grusplan, berövade på en oersättlig demokratisk rättighet.

I ett avsnitt av P1 dokumentär från 2014 berättar journalisten Linda Carlsson om Brotorget i Bollnäs. Eller, som hon kallar det, *torget som försvann*. Brotorget ligger i centrala Bollnäs och var stadens enda torg. Det användes och var omtyckt av Bollnäsborna. Det danskägda företaget Själsö sa till kommunen att de ville bygga en galleria centralt i staden. De sa att de kunde få dit H&M. Lokalpolitikerna i Bollnäs blev eld och lågor. För en småstad är H&M vinstlotten, det som kan ta staden från liten till medelstor. Från utflyttning till inflyttning. Det var svårt att tacka nej till ett sådant erbjudande så politikerna funderade på var i centrum gallerian skulle kunna få plats. Någonstans i den processen kom de fram till att de skulle sälja Brotorget.

Och så blev det. Kommunen sålde stadens enda torg, trots protester från invånare, och några månader senare revs fontänen, restaurangen flyttades och reliefen av den legendariska bandyspelaren Snoddas fraktades bort. Det som brukade vara ett torg med liv och rörelse var nu en stor grusplan. En tom plats i

väntan på byggstart. Sedan slog finanskrisen till. Det danska företaget drog sig ur och projektet avbröts. Efter många år och många vändor köpte kommunen tillslut tillbaka marken där det tidigare låg ett torg, för närmare tio gånger vad de sålt det för. Något H&M blev det inte heller, det hamnade istället i grannkommunen Söderhamn.

Vi måste fundera på vad ett torg och ett offentligt rum är för något. Det är en plats som alla äger tillsammans och lika mycket. En plats som vi alla har lika stor rätt till. Det offentliga rummet är fritt och öppet, det är platser där människor har rätt att uttrycka sig, en förutsättning för demokrati. Det är lätt att glömma idag, men det krävs fysiskt rum för människors demokratiska rättigheter och för att vi ska ha ett fungerande demokratiskt samhälle. I Nordstan finns det inget utrymme för protest och revolt, det finns det däremot på Gustaf Adolfs Torg. Däri ligger en fundamental skillnad.

Våra städer är idag djupt kommersialiserade, på gott och ont. Det är fantastiskt att det går att hitta kaffe i varje gathörn när koffeinberoendet klickar in, men det blir ett problem när man inte har pengar nog att konsumera. Vart tar man då vägen? Var kan man vara i staden när man inte har några pengar att

“...torget ger staden en öppenhet och en tillgänglighet som inkluderar alla invånare, demokratiska värden som gallerian aldrig kommer kunna

bidra med”

spendera? Då är de offentliga rummen den enda tillflykt som finns. Det går alltid att gå till biblioteket, och från torgen och parkerna kommer ingen slänga ut dig.

Hur kommer det sig då att politikerna i Bollnäs och på andra platser i Sverige och världen så lättvindigt ger bort våra offentliga rum? Är politikerna ondskefulla varelser som vill begränsa människors rätt till demokrati? Nej, jag tror helt enkelt att det grundar sig i ignorans. Det finns en genuin okunskap hos många politiker kring vad som skiljer ett torg från en galleria. Före detta ordförande i kommunfullmäktige i Bollnäs, Olle Nilsson Sträng (S), uttrycker i P1-dokumentären att gallerian kommer bli som ett inomhustorg och att “ingen ändå använder torget på vintern.” Och visst låter det bra, men torget ger staden en öppenhet och en tillgänglighet som inkluderar alla invånare. Det är demokratiska värden som gallerian aldrig kommer kunna bidra med.

De som protesterade i Bollnäs sågs av politikerna som bakåtsträvande, som om de var rädda för framtiden. Men faktum är att det inte är nostalgi som får människor att kämpa för ett torg. Det är en ilska som grundar sig i en uppriktig tro på att torget och det offentliga rummet har en oersättlig politisk och demokratisk funktion. Jag tror att vi måste lyfta diskussionen kring offentliga rum och ge den större vikt. Politiker på alla nivåer måste ta den på allvar. Många tror att vi i och med bostadsbristen måste bo på mindre yta. Detta kommer ställa nya krav på de offentliga rummen. Vissa saker som vi gör privat idag kommer kanske göras offentligt i framtiden. Så istället för att sälja torg borde vi arbeta med att designa nya typer av platser där vi kan vistas gemensamt. Det är en demokratisk nödvändighet. ■



Illustration: Elin Hesselstrand

The Politicized Court

Text: Ida Larsson

The death of an American Supreme Court Justice has sparked a bitter debate between Republicans and Democrats on who should appoint his successor. Some argue that this is a symptom of a deeply politicized court, in which the personal ideologies of the individual justices are of great importance to the court's rulings. But if so - how did the judiciary, which is intended to be apolitical, end up like this?

When Antonin Scalia, one of the conservative judges of the US Supreme Court, passed away in the midst of this February, the political foundation of the country shrugged. According to the constitution, it is the President's obligation to nominate a successor, and on the 16th of March President Obama announced that he intended to nominate the renowned Harvard graduate Merrick Garland for the position. So far, so good. But the nominee also needs to be confirmed by the Senate, and almost immediately after the death of Scalia, Senate majority leader Mitch McConnell released a statement saying that the American people should have a voice in the selection of their next Supreme Court Justice and that the vacancy therefore shouldn't be filled until after the next presidential election. The Republican members of the Senate Judiciary Committee followed suit and unanimously declared

that they would not hold hearings of any Supreme Court nominees put forward by President Obama. Since the Senate, as for now, is controlled by the Republicans, this means Justice Scalia's seat could possibly remain vacant for as long as until January 2017, when a new president is installed in the White House. This has, quite predictably, enraged the Democrats, who blame their political antagonists of being both opportunistic and “unconstitutional”.

So, what is all the fuzz about? Why is the selection of a mere legal interpreter so politically charged? Let's begin with a quick summary of the structure of the US government. The federal government of the United States consists of three branches: the executive power, the legislature, and the judiciary. The Supreme Court is the highest federal court and has a final say in legal questions involving federal law and the Constitution. Additionally, it has the power to rule that an action taken by the president, or a law passed by the Congress, is unconstitutional and therefore illegitimate.

Before the death of Antonin Scalia, five out of nine justices were appointed by Republican presidents, and a liberal-minded justice would therefore tilt the balance of power, and lead to a court dominated by justices appointed by Democratic presidents. But why would that matter if the judges are

simply guided by neutral legal principles?

Even though the judiciary has never been a truly apolitical institution, something has undoubtedly changed in this matter. During several decades, an increasing number of the court's rulings have been decided by the narrowest possible margin, which, according to scholars, is an indication of growing politicization. As of today, over one fifth of all rulings are resolved by 5- to-4 decisions, and the lion's share of all majority-of-one-rulings has been split along ideological lines. To put it into context: from 1801 to 1940, no more than two percent of the Supreme Court's total rulings were resolved by "minimum-winning coalitions".

The rancorous debate over picking a replacement for Scalia thus reflects the politicization of an institution that was supposed to be apolitical, and indicates that the judiciary's intended insulation from partisan politics is wearing thinner.

Some scholars claim that it's the nomination process that creates the polarization of the Supreme Court. In the past, presidents who were about to appoint a new justice made clear what kind of judicial philosophy they were seeking, or gave examples of former judges who they regarded as judicial models, but nowadays, the presidents have become more specific in terms of what they are looking for,

and so-called "litmus tests" are getting more commonly used, meaning that the presidents are on the lookout for candidates with specific opinions on matters they deem important. For example, the presidential candidate Hillary Clinton announced that, if elected President, she would not nominate any judge who isn't going to preserve marriage equality and women's right to abortion. This is a phenomenon seemingly entwined with the increasing partisan warfare going on between Democrats and Republicans. The presidency of Obama has been characterized by extensive political obstruction, with the shutdown of the federal government back in 2013 serving as a prime example of how bitter the relations have grown.

But the chain of causation probably goes both ways. A politicized nomination process could lead to a politicized court, but a politicized court would most likely also lead to a politicized nomination process - if more is at stake in the court, it would come as no surprise if the politicians tried to steer it into a direction they consider desirable.

Although it's hard to outline just exactly what has prompted this development, one key event is the emergence of the idea of the "living constitution". Around 1930, this new legal philosophy started to gain ground within progressive circles, and

instead of a literal understanding of the constitution, proponents of this stance argue that the legal text should be interpreted to account for changing societal values and therefore evolve and adapt to new circumstances. It doesn't seem too far-fetched to assume that such a reinterpretation of the role of the constitution opened up for a greater portion of arbitrariness within the judiciary, which in turn created space for the individual justices to infuse their own ideological views during the court's interpretory work.

Approximately 30 years later, another shift of great importance took place. In the 60's, America suffered from what could be referred to as a national identity crisis. Civil rights movements, anti-war protesters and general counter-culture challenged the conventional, normative values and beliefs that had previously characterized the "soul of America", and confronted the nation with new articulations of what it meant to be an American. Perceptions about gender, ethnicity and sexuality changed, and political demands regarding social justice arose. This clash of discourses created a distinct divide between new and old, progressiveness and conservatism. During the 80's and 90's, this division deepened even further as neoconservatives intensified their mobilization against various progressive ideas about everything from abortion to recreational drug use. The subsequent rise of value-laden legal cases had large implications for the Supreme Court because rulings concerning moral questions like abortion and affirmative action are more prone to be colored by individual ideology. Not only because of the judge's lack of objectivity, but also because the constitution wasn't really constructed for these kind of issues. A former Supreme Court Justice once claimed that "It is obvious that nothing I learnt in my law courses at Harvard Law School, none of the experience I acquired practicing law, qualifies me to decide whether there ought to be - and hence is - a

“Perceptions about gender, ethnicity and sexuality changed, and political demands regarding social justice arose”

fundamental right to abortion or to assisted suicide.” And when there isn't very much substance to base the rulings on, it isn't especially strange that the justice's ideologies are allowed to shine through.

Hence, the Supreme Court of today is not the apolitical institution the Founding Fathers intended it to be. Partisan warfare, changing ideas about how to interpret the constitution paired with the increasing proportion of value-laden cases in the wake of the civil rights movements have all played a part in transforming the judges from being disinterested guardians of neutral legal principles to increasingly resembling non-elected, robe-clad politicians. ■

“The rancorous debate over picking a replacement for Scalia thus reflects the politicization of an institution that was supposed to be apolitical and indicates that the judiciary branch's intended insulation from partisan politics is wearing thinner”

Derailing democracy: Turkey

Text: Malin Lampio

Turkey has long been the successful example of a stable, secular democracy in the Muslim world, and President Erdogan and the AKP have often been seen as the architects behind the success. Now, the situation has changed and the President and his party are destabilizing the state from within, pushing for more power in an already divided state.

In the beginning of last year, the British newspaper The Guardian published an article about Turkish media reports regarding a statement that President Recep Tayyip Erdogan had made in response to a question about whether or not an executive presidential system was possible while still maintaining the unitary structure of the state. Erdogan reportedly stated that Nazi Germany was a successful example of a good presidential system. This statement has, understandably, been denied ever since, and is said to be out of context on the grounds that it was an attempt to express that "an executive presidency can exist in a unitary state and does not depend on a federal system of government, and that neither a presidential nor a parliamentary system is a guarantee against abuse of power." This is however not the first time that Erdogan has expressed wishes to expand his power and reforming the system. Earlier this year the Economist published an article about Erdogan's fading commitment to democracy with a reference to a statement he once made, claiming that democracy is like a train; you get off once you have reached your destination. At

the time, the statement created little fuss, but critics have now begun to fear that there were more to this statement than originally believed. Can it possibly be that Erdogan is near his destination and that democracy has played out its role?

Regardless of the context surrounding these statements, his thirst for power is undoubtedly more than just unfortunate choices of words. This is made clear by his wish to change the constitution on the grounds that the contemporary parliamentary system with an elected prime minister and an elected President is



untenable. He therefore aims to reform the constitution in a way that would grant his office more power, making Turkey's system more similar to the ones in the USA or France.

Even though Erdogan himself is denying that this change is part of his personal ambitions, many fear that a reform like this would push Turkey in a dangerous, authoritarian, trajectory, which could be hard to recover from. Others, like the Financial Times, are suggesting that a reform would be a mere formality since Erdogan already has the power in everything but writing. The power of the prime minister seems to have transferred to the presidency - conveniently put, he has done a 'Putin'. Several elements are indicating that this might be true and that this situation should be taken seriously.

In general, Erdogan has such a long tradition of transgressions that it's impossible to discuss all of them. However, to give an idea of the extent of his power abuse, I would like to highlight the situation of the Kurdish population in Turkey, a group which Erdogan has actively neglected, to put it delicately. According to an article in Göteborgs-Posten, the Kurdish population and PKK in the Southern parts of Turkey is being violently suppressed by forces loyal to the President. The violence has escalated and Swedish Kurds describe a hostile situation where human rights have been repeatedly violated since the peace talks failed last summer.

Some experts mean that the escalation of violence can be connected to the election in which President Erdogan's party AKP lost its absolute majority for the first time in 13 years, as well as to the pro-Kurdish HDP's rise in popularity - they received 13 percent of the votes, enough to reach over the threshold of 10 percent. This, in combination with the fact that PYD, PKK's sister-organization in Syria, has gained power after its success in fighting the Islamic State has made the Kurds appear ever more threatening to Erdogan.

Besides the illegal and violent methods of oppression described above, the Kurdish population

has been subjected to numerous other questionable methods in Erdogan's pursuit of calming the surface. During the period before the election last year, several attacks were directed towards the high quarters of the Kurdish parties as an attempt to frighten and disturb their campaigning. They were also undemocratically treated by the media during the election. AKP had a total of 30 hours and the HDP had about 20 minutes of airtime, severely limiting HDP's opportunities to gain support. As a result, the election was officially branded as legal, but highly unfair by the election observers. The problem is not only, as The Economist points out, that Erdogan wants to change the constitution and give himself more power, but also that it seems like he doesn't need a reform to exercise his power. It already reaches well beyond his formal authority.

If power already moved to the presidency, what would the effect of a constitutional reform be? Parliamentarism and a proportional system, as in contemporary Turkey, is factually kinder towards minorities as they have a greater chance of gaining political influence and run less risk of suffering from the tyranny of the majority. The biggest risk in reforming the constitution might therefore be the implementation of a system that allows President Erdogan and the AKP to legally oppress the Kurdish opposition and remove their political power all together. In other words, even though the Kurdish population already suffer extreme oppression from the Turkish state, a constitutional reform would give Erdogan and his party legitimacy in doing so, and in a severely divided Turkey, this would be dangerous and could possibly lead to even more violent confrontation as a result of the frustration among the Kurdish population.

The final question is then, is Erdogan ready to jump off the democracy train or has the situation just spun out of control? Regardless of the answer, it is safe to say that the democracy in Turkey is no longer as clear cut as it used to be and that Erdogan's and the AKP's push for power is resulting in a real chance of destabilizing and ultimately derailing democracy. ■

"...many are fearing that a reform like this would push Turkey in a dangerous, authoritarian, trajectory which could be hard to recover from"

Spain

- Parliamentary uncertain, free of right-wing-populism and exemplar of LGBTQ-acceptance

Text: Mikael Hemlin

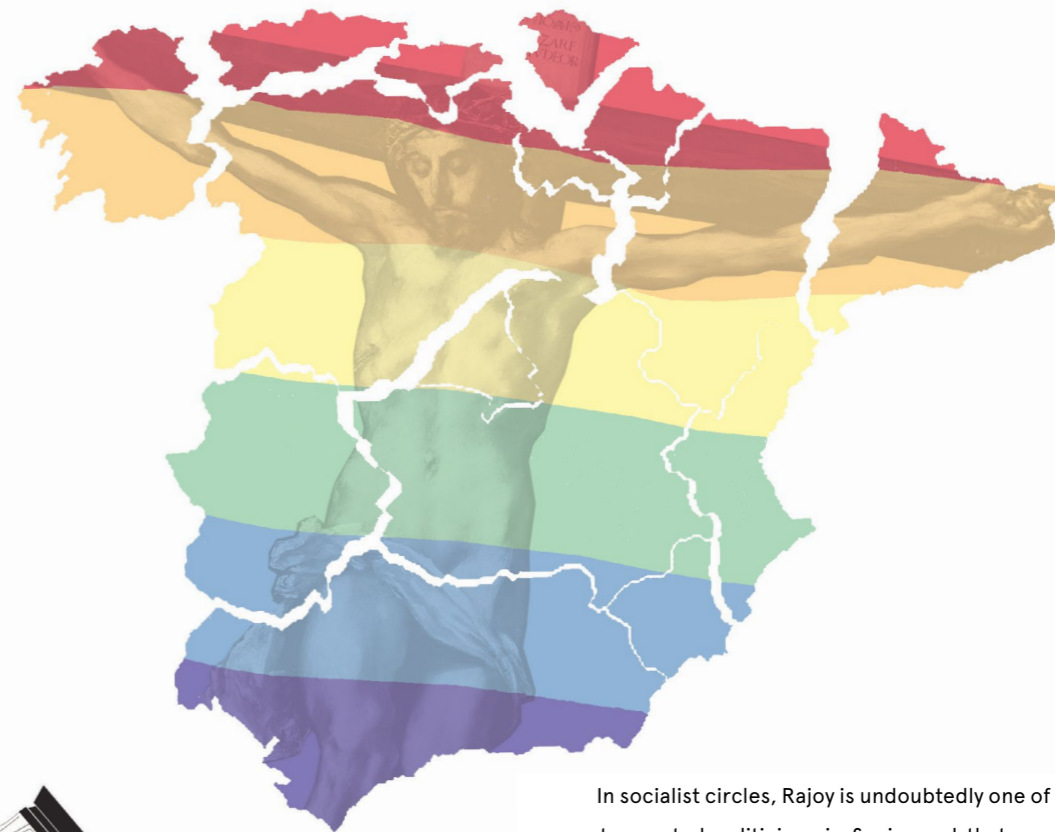
The wide spread democracy of Europe is under pressure. Hungary's and Poland's democracies have already been diminished, and right-wing populism thrives in France, in Sweden, in Denmark, in Greece and in more or less every country across the region. In Spain, however, radical right-wing ideas still remain outside the spotlight. But how can Spain, which was a fascist military regime until 1975, be so resistant to radical right-wing ideologies? Spain is by no means perfect, it's divided in a way which, since the recent election, has resulted in a parliamentary deadlock. Nevertheless, the absence of radical right-wing sympathies is remarkable, and I would argue that it's a product of the same divergence that paralyzes the parliament.

In 2011, the Spanish conservative party, '*Partido Popular*' (PP, People's Party), received 44.6% of the votes, allowing them to form a majority government without any greater political compromises. However, a lot of things have happened to the opinion since 2011. The question of Catalan independence has grown ever stronger, Spain's economy has declined continuously, the unemployment rate has grown, and on top of that, an extensive corruption scandal.

Obviously, all of these things have resulted in a re-defined political landscape.

Spanish politics is usually a bipolar enterprise, consisting of a centre-right and a socialist block. The leading party to the right is PP, headed by the current President, Mariano Rajoy, whose main antagonist is Pedro Sanchez and his '*Partido Socialista Obrero Español*' (PSOE, Spanish Socialist Labour Party). The bipolarity is now a thing of the past. The corruption scandal has undermined the integrity of PP, and understandably so. Even if formal charges haven't been pressed against Rajoy, questions are being asked how such extensive corruption could thrive in his party without him knowing. The electoral result of 2015 certainly shows that the faith in Rajoy has been greatly damaged. PP only received 28.6% of the votes, ruling out the possibility of a new majority government. One could believe that the votes went the way of the socialists, but that's not the case. PSOE only had 22% of the total votes. Instead, the voters fled to a recently formed left-wing populist party called '*Podemos*' (We Can), spearheaded by political scientist Pablo Iglesias. Iglesias and his radical leftists got a fifth of the votes, much thanks to arguments of blame, division,

Illustration: Filippa Andersson



discontent and simple, but unrealistic, solutions. The vote spread has made it difficult for PP, which is still the largest party, to form a government at all, ultimately putting the Parliament in a stalemate. Rajoy has approached the fourth largest party, '*Ciudadanos*' (Citizens), and its leader Albert Rivera, who advocates ideas of economic liberalism and Spanish unionism. However, Rivera and his party only received 13.9% of the votes in December, meaning that a coalition between the two falls short of majority despite cooperation. Both the Catalan and Basque separatists have made clear that neither will lend their support to anyone who refuses to acknowledge their respective sovereignties, and obviously, it is impossible for a conservative party to cooperate with left-wing populists. Conclusively, there are two scenarios: Either PP, PSOE and Ciudadanos form a quite extraordinary coalition government, or the deadlock results in a re-election sometime this year.

In socialist circles, Rajoy is undoubtedly one of the most resented politicians in Spain, and that resentment is not restricted to grass-root level. Sanchez has had a very critical approach towards Rajoy, and as long as the latter remains head of his party, cooperation between PP and PSOE would be a very complicated affair. However, if Rajoy would step down in favour of his deputy, Soraya Sáenz de Santamaría, there's a decent probability that the two could come to agreement. Ciudadanos have already been flirted with diligently ever since the election. They are ideologically accessible for both PP and PSOE, and therefore, their inclusion in a coalition government would be almost certain.

If the players fail to reach an understanding, and it comes to a re-election, there are several elements indicating that the outcome would be wildly different compared to the original result.

Ciudadanos could potentially replace PP as the leading party of the centre block. Voters have already started to flee the Conservatives, what's to say the run won't escalate further in a re-election? After all, the responsibility of forming a government has primarily rested on PP and Rajoy throughout the deadlock.

“If nationalism is to bloom, a sense of national unity is required. Ideologies such as Catalan and Basque separatism, despite their flaws, prevent such opinions from gaining real footing”

Also, Ciudadanos is the logical choice for voters whose main concern is the actual functioning of the Parliament, simply because they may cooperate with both PP and PSOE.

Naturally, governmental inefficiency such as the current one increases frustration and discontent among the Spanish population. Populism, whether it is on the right or left wing, flourishes under such conditions. Therefore, it's not a long shot that Podemos would grow further if it comes to a re-election. Also, Iglesias advocates a referendum in Catalonia for the people to decide on their independence. Obviously, this is a political tactic to rally the Catalan separatists to his side. Whether or not there is a solid and realistic plan for the management of such an affair remains

unclear. Catalonia has been more or less the only financially prosperous region in Spain though the economic depression. The economic aspect has been one of the main reasons behind the Government's unwillingness to allow a referendum in the first place.

Finally, even though the current parliamentary situation is unsustainable, I would argue that the internal division has brought something positive with it, because the fact remains that Spain has managed to stay clear of right-wing populism all together. While country after country has fallen to fascist and nationalist rhetoric, Spain hasn't followed. My analysis is that there exists internal divergence to such a large extent that the population simply isn't receptive to hate speech directed at specific groups of people. Different parts of Spain have different scapegoats. According to the Catalans, the poor economy, the high rate of unemployment, and pretty much everything that's wrong with Spain, is Madrid's and the Central Government's fault. If you ask people in Madrid or Castille y León, Catalans are cheapskates who only care about money. This resentment then works as a distraction from right-wing populism. If nationalism is to bloom, a sense of national unity is required. Ideologies such as Catalan and Basque separatism, despite their flaws, prevent such opinions from gaining real footing. ■

LGTBQ in Spain

Spain has for long been an exemplar in LGBTQ acceptance – around 90 percent of the population are reportedly in favour of marriage equality. In a shallow analysis of the country, everything indicates that they should be right next to France and Italy when it comes to gay rights, in other words, quite far back. Spain is a Catholic democracy, where secularism is very limited, and it was a fascist dictatorship until 1975, when General Franco died. In a conversation with Viktor Lapuente,

Associate Professor of Political Science at Gothenburg University, I learned that Franco's death started a wave of Spanish modernism. People wanted nothing to do with the old regime. The country was reformed and old values were thrown out the window. The Spanish population voted in favour of legalizing same sex marriage in 2005, four years before Sweden, five before Norway, and even longer before most of the other contemporary front runners.



Photo: Lucas DC

Join MUN!

Model United Nations (MUN) is an extracurricular activity where students simulate various bodies of the United Nations and other international organizations, representing different countries of the world and trying to resolve the issues on the global agenda.

The ultimate form of participation are international Model United Nations conferences where students from different countries gather. Many societies also have local conferences where they practice their skills.

When preparing for the conferences and/or local simulations students learn a lot about various issues and the positions of different countries on those issues. Many MUN participants go on to become great leaders in politics, law, business, education and other fields.

If you are interested to learn more about international affairs and politics join the Model United Nations Committee of the UF Göteborg and learn together with us!

Are you interested?

Do not hesitate to contact us at modelun@ufgbg.se or come to our regular meetings every Monday at 3:30 pm in the UF room at Sprängkullsgatan 25.

Also visit us at <https://www.facebook.com/UFgbgMUN>





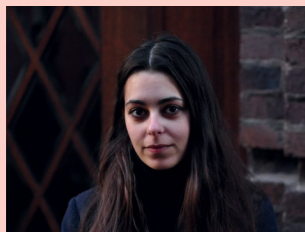
Mikael Hemlin
Editor-in-chief,
Legally responsible publisher
mikaelhemlin@utblick.org



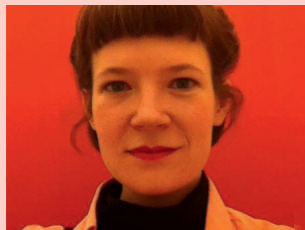
Anna Kuzmina
Writer
annakuzmina@utblick.org



Oskar Simann
Writer
oskarsimann@utblick.org



Lydia Liljegren
Proofreader
lydialiljegren@utblick.org



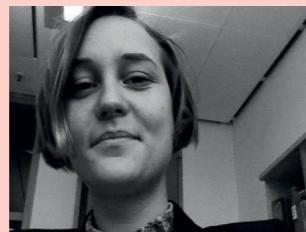
Filippa Andersson
Illustrator
filippaandersson@utblick.org



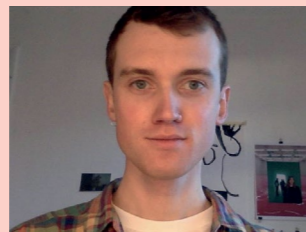
Sara Lindström
Editor-in-chief
sara.lindstrom@utblick.org



Malin Lampio
Writer
malinlampio@utblick.org



Anna Lindvall
Writer
annalindvall@utblick.org



Oscar Andersson
Illustrator
oscarandersson@utblick.org



Ida Larsson
Writer
idalarsson@utblick.org



Samuel Horgby
Writer
samuelhorgby@utblick.org



Unni Toivola
Graphic Design
unnitoivola@utblick.org



Elin Hesselstrand
Illustrator
elinhesselstrand@utblick.org

Legally responsible publisher

Mikael Hemlin

Editors-in-ChiefMikael Hemlin
Sara Lindström**Writers**Anna Kuzmina
Samuel Horgby
Anna Lindvall
Ida Larsson
Malin Lampio
Oskar Simann**Proof reading**Mikael Hemlin
Sara Lindström
Lydia Liljegren**Graphic designer**

Unni Toivola

Photographer

Caique Silverio

IllustratorsFilippa Andersson
Elin Hesselstrand
Oscar Andersson**Web-editor**

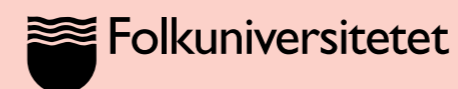
Mikael Hemlin

Printing house

Trydells Tryckeri

Radio UtblickSamuel Horgby
John Norell
Egil Sturk
Ruben Dieleman**Elsewhere**utblick.org
facebook.com/Utblick
Twitter: @UF_Utblick
Utblick Radio broadcasting hours
every Tuesday 21:30 on K103
Göteborgs Studentradio

Detta material är helt eller delvis finansierat av SIDA, Styrelsen för Internationellt Utvecklingsarbete. SIDA delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvar för innehåll är uteslutande författarens.





Letter from the President



Since 1925, The Society of International Affairs in Gothenburg (UF) has been an organization for people who believe in the power of knowledge and the idea of democracy. For many years we've been working together in specialized committees with the aim of sparking interest in foreign affairs and discussion on international issues. In 2016 we seek to continue this tradition through providing our members with the opportunity to visit lectures and documentary film-screenings on pressing international issues, to participate in the Model United Nations, go on a study trip to a different country, and much more. Moreover, the organization's agenda is shaped by the members themselves through cooperation and debate, which we believe is our input to the promotion of democracy.

Nowadays, democracy is under pressure from different directions, but we in the UF agree with the former Prime Minister of Great Britain, Winston Churchill, who famously stated: "It has been said that democracy is the worst form of government except all the others that have been tried." That is why democracy has to be openly discussed, acknowledging all its imperfections, in order to make it the best it can be. We hope that this issue of Utblick will contribute to that discussion.

Enjoy the read and stay tuned on the UF activities via our Facebook page!

Oleksandra Kryshchak

President,

The Society of International Affairs, Gothenburg (UF)